

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1422/05
01.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Мирјане Грубић, Весне Поповић, Јасминке Станојевић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адв., против тужених ББ и ВВ, чији је пуномоћник ГГ, адв., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. бр. 8824/04 од 27.10.2004. године, у седници одржаној 01.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. бр. 8824/04 од 27.10.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Делимичном пресудом Трећег општинског суда у Београду П. бр. 1446/02 од 10.02.2004. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила утврђење права својине пок. ДД бивше из Београда на сувласничком уделу од 1/3 на стану ЋЋ, по основу заједничке тековине, а што су тужене дужне признати, трпети и омогућити укњижбу права својине у земљишним књигама. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље АА из Београда којим је тражила да се утврди да је сувласник са 1/3 идеалног дела на стану ЋЋ, по основу заједничке тековине, што су тужене дужне признати, трпети и омогућити укњижбу права својине у земљишним књигама.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. бр. 8824/04 од 27.10.2004. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужене су поднеле одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП ("Сл. лист СФРЈ" бр. 4/77, 36/77 ... и "Сл. лист СРЈ" бр. 27/92, 31/93, са каснијим изменама и допунама), који се примењује на основу чл. 491. ст. 4. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 125/2004) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, сада пок. ЕЕ, био је власник стана ЋЋ на основу уговора о откупу стана I Ов. бр. 4297/93 од 23.03.1993. године, а после његове смрти, за наследнике ове непокретности оглашене су са по 1/2 идеалног дела тужена ВВ – супруга оставиоца и тужена ББ његова ћерка. Брак између пок. ЕЕ и тужене ВВ трајао је све до његове смрти ____ године. Међутим, са ЕЕ је веома дуго низ година живела ДД – мајка тужиље, која је умрла 1989. године. У току 1992. године ЕЕ је у стан примио тужиљу.

На утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право и то одредбе чл. 16. Закона о становању, те чл. 16., чл. 338. и чл. 339. Закона о браку и породичним односима, с обзиром да право сусвојине на стану који је предмет спора није могла стећи ни тужиљина мајка сада пок. ДД, а ни тужиља. Наиме, заједница живота између ДД и ЕЕ не може се уподобити ванбрачној заједници у погледу имовинско – правних односа због његове брачности (чл. 16. ст. 2. Закона о браку и породичним односима). Поред тога, док је ДД била жива ЕЕ је на стану имао само својство носиоца станарског права, а откупом је постао власник тек после њене смрти, тако да својина на стану није ни стечена у току трајања њихове заједнице. Уколико је, пак, тачна тврдња тужиље да је ЕЕ дала новац ради исплате откупне цене стана, она, по том основу, не може имати право сусвојине на непокретности, већ може једино истаћи евентуални облигационо-правни захтев. При том, чл. 16. Закона о становању изричито је одређено која лица и под којим условима могу стећи право својине откупом стана по бенефицираним условима у погледу откупне цене, а тужиља у круг тих лица не спада.

Неосновано се истиче у ревизији да су нижестепене пресуде захваћене битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП, јер не садрже разлоге о одлучним чињеницима. Напротив, образложења Општинског и Окружног суда, за донету одлуку о тужбеном захтеву садрже јасне, одређене и аргументоване разлоге засноване на утврђеном чињеничном стању.

Без утицаја је на другачију одлуку позивање подносиоца ревизије на одредбу чл. 18. Закона о основама својинско - правних односа. Ова законска одредба предвиђа да у случајевима и под условима одређеним законом може постојати право заједничке својине - својине више лица на неподељеној ствари када су њихови удели одредиви али нису унапред одређени. Имајући у виду садржину правне заштите која се тужбом тражи и утврђене битне околности у овој правној ствари, извесно је да се цитирана законска одредба не може применити на конкретни случај.

На основу чл. 393. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

вс